

soudu v Kutné Hoře jako soudu odvolacího ze dne 15. července 1927 byl rozsudek ten potvrzen.

Oněmi rozsudky, pokud jimi byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostěn, byl porušen zákon. Pod pojem nedbalosti spadají nejen případy, kde si byl pachatel vědom neopatrnosti svého počínání, pokládal však za to, že z těch neb oněch příčin nedojde k ohrožení tělesné neporušenosti jiných, jemuž nechtěl, nýbrž i případy, ve kterých si pachatel neopatrnost svého počínání ani neuvědomil, neuváživ možnou kausalitu svého jednání neb opomenutí pro škodný výsledek buď vůbec nebo ne dosti pečlivě. Nemůže proto vyvíňovati obžalovaného, že S-u pro houští a stromy nebylo viděti; právě naopak, poněvadž v místech byly keře, stromy a vysoká tráva, jež bránila rozhledu, neměl obžalovaný dozadu stříleti, neboť, bylo-li mu známo, že se střílí dopředu i dozadu, musel též předvídati, že střelená zvěř musí býti sbírána náhončími i vzadu za linií a měl proto jednak nestříleti v takové blízkosti za leč, jednak měl stříleti jen na místo úplně volné a nikoliv do křoví a trávy, kde mohl předvídati, že půjde někdo pro střelenou zvěř, zvláště když Eugen J. těsně před tím z leče zastřelil zajíce, a že náhončího, který pro zvěř půjde, může poranit. Nesprávně mluví rozsudek o abstraktním nebezpečí, vylučuje při tom nebezpečí konkrétní (správněji řečeno konkrétní ohrožení), neboť ze shora uvedených okolností jde jasně na jevo, že v souzeném případě jde o ohrožení konkrétní. Obžalovaného nemůže dále sprostiti zodpovědnosti ani ta okolnost, že náhončí byli poučeni, by postupovali v jedné řadě se střelci; nehledíc ani k tomu, že S. byl výstřelem obžalovaného zasažen v bezprostřední blízkosti linie střelců, což již samo o sobě působí ohrožení osob v linii jdoucích, nemohlo býti obžalovanému neznámo, jako shora uvedeno, že náhončí musili sbírat střelenou zvěř i vzadu za linií, a musil si proto uvědomiti, že některý z náhončích může za tím účelem býti za linií. Ostatně ani kdyby byl náhončí S., nedbaje poučení, meškal z jiného důvodu za linií, nemohlo by obžalovaného omlouvatí, že k výsledku přispěla spolu i nedbalost osob třetích nebo dokonce nedbalost poškozeného samého. Rozsudky dospěly k osvobozujícímu výroku následkem právně mylného výkladu ustanovení § 431 tr. zák. a bylo proto podle §§ 33, 292, 479 tr. ř. uznati právem, že oněmi rozsudky byl porušen zákon v ustanovení § 431 tr. zák.

Čís. 3153.

Ustanovení §§ 233 až 237 tr. ř. obmezují kárnou pravomoc předsedy a sborového soudu místně na jednací síň (místo soudního úkonu) a časově na dobu soudního projednávání; nespadají sem urážlivé výpady proti soudu (soudci), jichž se dopustí strana nebo její zástupce v písemném podání, nýbrž přichází tu v úvahu § 85 zák. o soudní organizaci ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. z.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Zm I 92/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením krajského soudu v Mostě jako soudu odvolacího ze dne 7. ledna 1928, jímž byla stížnost Dr. Oskara P-a do usnesení okresního soudu v Kadani ze dne 20. listopadu 1927 zamítnuta jako nepřípustná, byl porušen zákon v ustanovení §§ 236 a 237 tr. ř.; usnesení to se zrušuje a věc se vrací krajskému soudu v Mostě s příkazem, by o stížnosti Dr. P-a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Kadani ze dne 25. září 1927 byla uznána Anna Sch-ová vinnou přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 496 tr. zák.; obviněná ohlásila svým obhájcem Dr. P-em, advokátem v K., odvolání a provedla je včas podáním ze dne 12. října 1927. Okresní soud v Kadani připojil ke zprávě, jíž předložil trestní spisy krajskému jako odvolacímu soudu v Mostě, úřední záznam, že údaje druhého odstavce, jímž odvolatelka provádí odvolací důvod zmatečnosti, jsou nesprávné a jsou »těžkým obviněním soudu, i bylo by na místě uložit Dr. P-ovi pořádkovou pokutu«. Poněvadž odvolání bylo vzato zpět, vrátil krajský soud v Mostě spisy okresnímu soudu v Kadani s tím, že náleží tomuto soudu, by potrestal zástupce odvolatelky pořádkovou pokutou nebo postoupil spisy veřejnému obžalobci k návrhu ve smyslu čl. V. zák. ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. Okresní soud v Kadani usnesením ze dne 20. listopadu 1927 uložil Dr. P-ovi pořádkovou pokutu 1000 Kč, která má plynouti do chudinského fondu města Kadane, a odůvodnil usnesení to úvahou, že »shora uvedenými údaji odvolacího spisu se porušuje povinná úcta k soudu urážlivými výpady, a Dr. P. údaje tyto vlastnoručně opravoval a odvolací spis sám podepsal (§§ 86 a 220 c. ř. s.)«. Dr. P. podal proti usnesení tomu stížnost, kterou krajský v Mostě jako soud rekursní správně odvolací rozhodnutím ze dne 7. ledna 1928 odmítl jako nepřípustnou s tímto odůvodněním: »Pro potrestání závadných míst odvolacího spisu, jež prvý soudce pokládá za porušení povinné úcty k soudu, může správně přicházeti v úvahu toliko § 236 tr. ř., neboť nelze seznati, proč by při takových porušeních pořádku mimo hlavní přelíčení v písemných podáních měla platiti jiná zásada; do usnesení podle § 236 tr. ř. není však podle § 237 tr. ř. opravného prostředku, proč by stížnost jako nepřípustnou zamítnouti již prvním soudem (§ 447 tr. ř.)«.

Toto usnesení krajského soudu v Mostě porušuje zákon, neboť nesprávným jest právní názor, že v souzeném případě může platiti toliko ustanovení § 236 tr. ř. Ustanovení §§ 232 až 237 tr. ř. obmezují kárnou pravomoc předsedy a sborového soudu místně na jednací síň, pokud se týče na místo soudního úkonu, časově na dobu soudního projednávání. Porušení pořádku neb úcty a vážnosti k soudu, která se přihodí mimo soudní síň anebo mimo soudní projednávání, nespádají pod ustanovení řečených §§ tr. ř., nespádají sem tedy ani urážlivé výpady proti soudu, jichž se dopustí strana nebo její zástupce v písemném podání. Nesprávný jest tedy arciž také názor okresního soudu v Kadani, jenž se k odůvodnění svého usnesení odvolává na ustanovení §§ 86 a 220 c. ř. s., neboť ustanovení c. ř. s. nelze užiti v řízení trestním, po-

něvadž c. ř. s. upravuje toliko řízení v občanských věcech sporných. Poněvadž trestní řád nemá o kárném stíhání urážlivých výpadů v písemných podáních ustanovení, přichází vzhledem k doslovu § 97 zák. o soudní organizaci ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák., podle něhož jest na věci soudnictví ve věcech trestních použití předpisů zákona o soudní organizaci, tam, kde předpisy o řízení ve věcech trestních nemají zvláštních ustanovení, v úvahu obsah § 85 tohoto zákona. Poněvadž — jak uvedeno — nelze na písemná podání ve věcech trestních, obsahující urážlivé výpady proti soudu, pokud se týče soudci použití ustanovení § 236 tr. ř., jest také odvolání se na ustanovení § 237 tr. ř. právně mylné, a odmítl proto krajský soud v Mostě stížnost do usnesení okresního soudu v Kadani jako nepřipustnou neprávem, a platí v souzeném případě ustanovení § 481 tr. ř. Bylo proto podle §§ 33, 292, 479 tr. ř. uznati právem, že oním usnesením krajského soudu v Mostě jako soudu odvolacího byl porušen zákon v ustanoveních §§ 236 a 237 tr. ř.; usnesení to se zrušuje, a věc se přikazuje krajskému soudu v Mostě, by o stížnosti Dr. Oskara P-a znova rozhodl.

Čís. 3154.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

O podmíněnosti odsouzení jest uvažovati a rozhodnouti, i když viníku výkon trestu nehrozí, protože doba prozatímní a vyšetřovací vazby do trestu započítané vyčerpává nebo dokonce převyšuje dobu uloženého trestu, nebo že trest vůbec nebyl uložen (na př. v případech § 265 tr. ř., § 18 čís. 1 zák. čís. 124/24).

Výkon trestu nemůže býti z pravidla nařízen z důvodu skutečností, které nastaly dříve, než byl odklad výkonu trestu vysloven, třebaže byly soudu tehdy neznámy a dostaly se k jeho vědomosti teprve po onom výroku.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Zm II 32/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usneseními zemského trestního soudu v Brně ze dne 30. května 1923, č. j. Vr III 5486/21 a ze dne 11. srpna 1926, č. j. Vr I 1472/21 byl porušen zákon v ustanoveních § 2, § 6 čís. 1 a čís. 4 a § 8 zákona o podmíněném odsouzení ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a zemskému trestnímu soudu v Brně se ukládá, by — jelikož zkušební doba v obou případech již uplynula — jednal a rozhodl o tom, zda se obžalovaný osvědčil. Rozsudkem okresního soudu pro věci trestní v Brně ze dne 9. září 1926, č. j. T IV 692/26, pokud jím bylo vysloveno, že se obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje, byl porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 4 (předposlední věta) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., výrok ten se zrušuje a okresnímu soudu pro trestní věci v Brně se ukládá, by zaslal